

patiënt. Bovendien kan van de pro deo (of elders voor zeer bescheiden honorarium) werkende artsen niet worden verlangd, dat zij ook degenen, die hen goed zouden kunnen betalen, om niet helpen. Gaat men de kosten voor deze verpleegden omslaan over het geheel, dan wordt de gemiddelde verpleegdag duurder en moet het meerdere worden betaald ten deele door den kleinen burgerman, wien men juist den vollen verpleegdag kan aanrekenen, ten deele door de belastingbetalers.

Er behoort dus een welstandsgrens te worden gesteld voor de toelating tot de algemeene ziekenhuizen. En in geen geval mag iemand, die meer kan betalen dan den gemiddelden verpleegdag, worden toegelaten, als iemand, die wèl van nature recht heeft op opneming in een algemeen ziekenhuis, daardoor op zijn plaats zou moeten wachten.

DURE CHIRURGEN. — De „hoefijzer-redacteur” van het *Handelsblad* bespreekt in het avondblad van 10 Mei het vraagstuk van de dure operaties (zie bldz. 1914). Naar aanleiding van zijn bezwaren hebben eenige Haagsche chirurgen hem een uiteenzetting gegeven van de omstandigheden van hun beroep. Dit deelt hij mede in een artikel in het Avondblad van 15 Mei, waarin hij den chirurgen recht laat wedervaren, en dat hij besluit met de woorden:

„Waarmee wij maar willen zeggen, dat wij gaarne gelooven, dat de Haagsche chirurgen niet onbillijk rekenen, maar dat hun, uitteraard plotselinge, financieele aderlatingen vele „patiënten” tòch te zeer aangrijpen.

Wij vinden dus ook hier weer het conflict dat men overal aantreft in dezen benauwden tijd, eenerzijds menschen die niet heel „goedkoop” kunnen zijn wegens hun eigen levensomstandigheden en anderzijds een groep van andere burgers die het niet, of moeilijk kunnen betalen wegens *hun* omstandigheden.

Ook dit is weer een grijs van onze economische ellende”.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

COLLEGA PINKHOF EN DE LEEKEN.

I.

Als men jarenlang strijdt voor beroepsbelangen, zooals PINKHOF dat op zoo voortreffelijke wijze doet, is het verklaarbaar, maar daarom nog niet te verdedigen, dat men soms in zijn strijdwijze er naast is. In zijn stukje „een kwakzalvere zegekar met artsen bespannen” van 15 April l.l. maakt PINKHOF een „diagnos-à distance” over de geestesgesteldheid van twee Maastrichtsche magistratspersonen. Zulk een diagnose is buitengewoon gevaarlijk, en dan ook dikwijls foutief. Dat is begrijpelijk. PINKHOF meent, dat de president van de Maastrichtsche rechtbank door het afgeven van een verklaring aan OTTO-OTTO „buiten zijn persoonlijkheid is getreden”. Maar wat ik niet begrijp is, dat de bekwame geneesheer PINKHOF diagnostiseert zonder behoorlijk onderzoek. Hij heeft toch geleerd „zoo goed mogelijk ziekten te herkennen, opdat hij wete, waar zijn middel of middelen te pas komen en waar niet”. En in dit geval onderzocht hij niet. Of liever, hij treedt buiten zijn persoonlijkheid, promoveert zich tot rechter en velt vonnis zonder behoorlijk onderzoek, en dit doet hij onder invloed van zijn afkeer voor de vertoeningen van OTTO-OTTO (welken afkeer ik volkomen deel), „si vite, si activement, que le controle intellectuel n'a pas le temps de se produire”. Immers hij wist volstrekt niet, wat de president van de Maastrichtsche rechtbank had verklaard. En toch vonniste hij.

Maar het ergste is dit. De door PINKHOF veroordeelde verdedigt zich, en zendt aan het *Tijdschrift* een ingezonden stukje, waarin hij mededeelt, „dat hij als jurist er niet als president van de rechtbank”, wat in casu zijn betrekking is, „zich richt, niet tot het publiek, maar uitsluitend tot juristen, die in juridisch-psychologische

vraagstukken belangstellen en dat hij alleen de proefnemingen op juridisch-psychologisch gebied, onder toezicht van een jurist gedaan, heeft beoordeeld".

En het *Tijdschrift*, waar PINKHOF gezag heeft, weigert dit stukje op te nemen, en ontnemt dus aan een beschuldigde het recht van verdediging voor het forum, waar hij is aangeklaagd.

Indien ik mijn zooveel ouderen collega PINKHOF een raad mocht geven, dan zou het deze zijn: Keer in uw eigen persoonlijkheid van bekwaam geneesheer terug, en bedenk, dat de erkenning van een „error diagnosecs" nog altijd geldt als een der beste kenmerken van wetenschappelijken ernst.

Heerlen, Mei 1922.

C. MEULEMAN.

II.

De redactie heeft het verweer van den president der rechtbank niet geplaatst, omdat *ieder* daaruit zou hebben gelezen, dat hij *geen* president van de rechtbank was (ik had, gelijk hij schreef, de qualiteit onjuist vermeld). De redactie meende dus, dat behalve deze ook nog een advocaat te Maastricht een attest had gegeven, wien mijn stukje niet raakte en wiens onnoodig verweer dus niet in het *Tijdschrift* thuis behoorde. Wat nu de president geattesteerd heeft, doet er niet toe. OTTO-OTTO liet het den redacteur van den *Limburger Koerier* lezen, en voor dezen was het een attest ten gunste van OTTO-OTTO, afkomstig van den *president der rechtbank*. Deze had moeten inzien, dat het *publiek* het zóó begrijpt, al richt de attestator zich alleen tot rechtsgeleerden.

Ieder kind weet wel, dat de president het attest niet als rechter had afgegeven (hoe zou dat ook kunnen?), maar hij had het als rechter moeten *laten*. Een jurist kan juristen nog wel bereiken zonder iemand als OTTO-OTTO — tegen wien thans te Rotterdam proces-verbaal is opgemaakt — als middelaar te gebruiken.

PINKHOF.

OFFICIEELE WETENSCHAP?

SIEGENBEEK VAN HEUKELOM spreekt van officieele wetenschap. Het komt mij voor, dat het gebruik van dezen term door een geneesheer in een geneeskundig tijdschrift niet onweersproken mag blijven. Onze wetenschap is evenmin officieel als eenige andere natuurwetenschap, althans zoolang de natuur niet officieel is. Officieel is slechts onze bevoegdheid om de geneeskunde uit te oefenen. In een land, waar de wet eischt, dat ons geen margarine voor boter wordt verkocht, ook al zou er wel eens een eigenwijze mijnheer zijn, die beweerde, dat beide artikelen hetzelfde zijn, en waar ieder verstandig mensch meent, dat aan een autobestuurder geen rijbewijs moest worden uitgereikt, zonder dat hij had bewezen eenigszins te weten wat een auto is, ook al zou een versch geïmporteerde Papoea beweren, dat hij het zoo wel kan, daar moet de wet ook eischen, dat degenen aan wie toegestaan wordt het lichamelijk heil der menschen te verzorgen, eenigermate toonen, dat zij weten wat een menselijk lichaam is. Wie dat inzien, is geen idioot. Niet idioot maar waanwijs is de rechter of burgemeester, die meent te kunnen beoordeelen, wat een arts of een kwakzalver doet of niet doet. Maar wat te zeggen van een arts, die zonder kritisch onderzoek naar of wetenschappelijke toetsing van de bekwaamheden van een kwakzalver dezen in bescherming neemt en nog wel in een geneeskundig wetenschappelijk tijdschrift?

Velsen, 10 Mei 1922.

Y. HANNEMAN.

DE BEHANDELING DER DEMENTIA PARALYTICA MET MALARIA-ENTING.

Als een voorloopig antwoord op de vragen van FABER, het volgende:

Tot nu toe zijn hier 11 patiënten geënt. Daarvan zijn er 6 na 1 gr. chinine afebril geworden; een werd het na $\frac{3}{4}$ gr.. Twee patiënten bleven nog koorts houden; den een moest nog 1 gr., den ander nog 2 gr. chinine toegediend worden. Er zijn